

A vizslás életforma, avagy Szerencse kutya világa

A vizslánk 2011. június 9-én volt egy éves. Az elmúlt év során rengeteg örömet okozott, nevetést fakasztott és szeretetet adott nekünk. Amikor ránézek, mindig elmosolyodom és látom benne azt a törékeny kölyökkutyát, aki végtelen odaadással bújt hozzám az első pillanattól kezdve. Hát ő Szerencse, a gyönyörű vizsla kan. Tulajdonképp hivatalosan nem is az én kutyám, hanem páromé, de ez egy cseppet sem zavar bennünket. Szerencse is tudja: mi összetartozunk.

Az én kutyám igaziból Szuzi, a két éves imádnivaló beagle szuka. A fajtájához híven nagyon önfejű, akaratos, de okos és kedves eb. Szuzi társra vágyott és én éreztem, hogy egy vizsla jó párja lesz. Így érkezett családunkba életünk első vizslája, hivatalos nevén Vandabanda Szilaj Szerencse. Abasár mellől hoztunk egy olyan tenyésztőtől, akinek a férje régebben beagle-eket tenyésztett. Így a kisvizslánk is egy beagle terelgetésében töltötte az első 8 hetét. Amikor elhoztuk, teljes természetességgel fogadta Szuzit és fordítva is így volt. Persze eleinte Szuzink nem értette ki lehet ez a kis vakarcs és miért követi folyton... nekem meg kicsit lelkiismeret furdalásom volt, valóban jó ötlet volt-e a születésnapjára rászózni egy kiskutyát. De az idő minket igazolt. Azóta országos barátok, sőt néha azt gondolom szerelmesek egymásba.

Csodás heteket éltünk át, miközben Szerencse cseperedett. Sok játék, séta, kutyasuli, túrák... Szuzi megtanította a mi mókás vizslasrácunkat mindenre ami kutyáéknál fontos lehet, nagyon kedves és kiegyensúlyozott eb lett belőle. Imádja a kutyatársaságot, a gyerekeket, a felnőtteket, de legfőképp minket. ☺ Igazi társa lett Szuzinak, aki azóta sokkal könnyebben kezelhető. Mindent megcsinál, amit kérek. Bátran megyünk sétálni (póráz nélkül, ami ennél a fajtánál hatalmas szó!) a szokásos helyeinkre és mindig visszajön hívásra. Persze lassabban reagálja le, mint a vizsla, akit ha hívok egy szempillantás alatt ott áll az orrom előtt... De visszajön és ezt Szerencsének köszönhetjük.

A tél kicsit nehéz volt, mert a kisvizslánk nagyon nem csípte a hideget. Szuzival ellentétben nem volt semmi kedve játszani a hóban, hemperegni vagy fagyott faágakat gyűjteni. A decemberi vizslatúra volt talán az első alkalom, amikor megfélekedett a hidegről és örült tempóban ismerkedett a fajtatársakkal. Szóval hiába a jó kis ház és a másik kutya melengető közelsége, télen sokat nyüszögött. Így

A vizslás életforma, avagy Szerencse kutya világa

még Attila szíve is megenyhült és felülírtuk a kutya nem jöhet be a házba szabályt. Beengedtük őket az előszobába és a hideg napokon összekucorogva ott aludtak órákat. Meglepő módon nagyon rendesen viselkedtek, nem rágták szét a cipőket, nem loptak el csak néha-néha egy-egy zoknit.

Ahogy enyhébb lett az idő és jöttek a napsütéses nappalok, már könnyebb volt újra. Indult a nagy tavaszi kaland! Komoly küzdelem volt, hogy a virágaimat ne ássák ki teljesen, de mentségükre legyen mondván: nagyon nagy volt a kísértés. Idén csak egy tulipán bimbózott ki, amit aztán egyik reggel lefejezve találtam meg... de jövőre biztosan másként lesz. Van persze néhány gödör is, de én mindig azt mondom: kutyáink vannak, ez ezzel jár. Engem nem zavarnak, de komolyan. Ez is elmúlik majd, jövőre.

Tavaszi elején érkezett a tüzelés időszaka. Eleinte reménykedtünk, hogy Szerencse még gyerek és nem kell szétválasztottuk őket. Persze tévedtünk, de ezt is megoldottuk. Szuzit összehoztuk egy gyönyörű beagle pasival. Így született május elején 7 pindúr beagle és így lett Szerencse 11 hónaposan „apuka”. Mert az lett. Őrült izgalomban várta a kicsiket és nehezen viselte Szuzi „távollétét”. Eleinte nem mertük összeengedni őket, de hamar rájöttünk nincs mitől tartani. Kéthetesen már napközben a kertben voltak a kölykök és Szuzi maximális bizalommal volt Szerencse felé. Szemmel tartotta erősen, de nem szólt semmit miközben a mi kajlánk serteptérel a kicsik körül. Csak akkor ment oda, amikor Szerencse befeküdt a kölykök közé és játszani próbált velük. Hát lássuk be, ez valóban kicsit korai volt még... de annyira aranyos volt tőle! Ahogy cseperedtek a kölykök Szerencse folyton figyelte őket merre járnak, mit csinálnak és beszállt a játékukba. Mindenben benne volt: a kötélhúzástól kezdve a vizes homokban hancúrozásig, a lopjunk papucsot vagy tépjünk le minden ágat amit elérünk mókában. Szerintem ő volt a legboldogabb a csapatban. Az egyik este ültem kint teraszon és az összes kutya körülöttem hevert. Szuziról levettem a nyakörvét és letettem magam mellé. Az egyik kölyök odajött és csendben ellopta. Boldogan szaladt vele a többiek közzé. Ekkor Szerencse komótosan felállt mellőlem, odament a kicsihez, elvette tőle a nyakörvet és visszasétált vele hozzám. Rend a lelke mindennek. Hát ezért is imádom!

A vizslás életforma, avagy Szerencse kutya világa

Sok kaland után a kiskutyák új gazdikhoz költöztek és újabb időszak kezdődött mindenki életében. Szerencse a komoly apuka, Szuzi a felelősségteljes anyuka újra kettesben maradt. Kicsit mintha megváltoztak volna, de lassan visszaállt minden a korábbi kerékvágásba: a simogatós-bújós-nyüszögős reggelek, a napközbeni hatalmas szieszták a bokrok alatt, a hűvös kövön vagy az előszoba szőnyegen, a délutáni fürdözések, az esti séták vagy inkább száguldozások a mezőn keresztbekasul és az éjszakai égnekek álló lábbal durmolások. Ha valaki azt kérdezné tőlem, mit nem hagynék ki az életemből és csak 10 dolgot mondhatnék, akkor Szerencse ott lenne az első ötben.

2011. szeptember 1.

Koplányi Gyöngyi

A vizslás életforma, avagy Szerencse kutya világa

A vizslás életforma, avagy Szerencse kutya világa

A vizslás életforma, avagy Szerencse kutya világa

